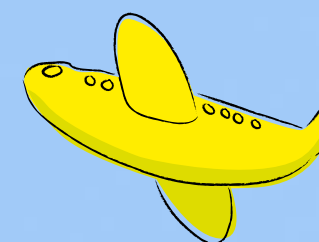

de huizenruil vakantie

Oké, je loopt een klein risico op chocopasta op de bank of gasten die je halve servies hebben gebroken. Maar Hilde Postma zweert bij een huizenruilvakantie: je zo thuis voelen vlak bij de Eiffeltoren lukt in geen enkel hotel.

Journalist Hilde Postma:

‘Na één nachtje hotelkamer weet ik meteen weer waarom ik dit doe’

• Londen, Parijs, Barcelona, New York.
• Bij Muji hebben ze de leukste steden
• ‘in a bag’, met bijbehorende autootjes,
• bussen, treinen en vliegtuigen. Kijk
• voor dit speelgoed voor volwassenen
• op www.muji.eu

Die ene nacht tijdens onze vakantie dat we in Parijs in een hotel zitten, weet ik vooral weer waarom ik liever aan huizenruil doe. De hotelkamer is klein, kaal, ongezellig. Een megagrote tv, een tafeltje, drie bedden, verder niks. We móeten wel de straat op, of we nou willen of niet. We komen net uit een charmant oud appartement in het 15e arrondissement vlak bij de Eiffeltoren met mooie oude houten vloeren in visgraatmotief waar we vier nachten sliepen. We zijn op weg naar een wat strakker ingericht appartement in het 13e arrondissement, waar we nog eens vier nachten zullen blijven. Omdat de ‘ruilen’ niet helemaal aansluiten, zitten we een nacht in het hotel. Het contrast van de hotelkamer met de appartementen kan niet groter zijn. Beide huizen beschikken over drie slaapkamers, een goed uitgeruste keuken met kruiden, een vaatwasmachine en een magnetron, computers, een bad, een wasmachine, boeken, spelletjes, tennisrackets en wat je zoal aantreft in een gewoon woonhuis. Een weegschaal. Een metalen gereedschapskist. De Franse versie van wc-eend. Toilet papier met roosjes. Het zijn grappige details die je doen realiseren hoe andere mensen leven. Bovendien zijn er in de kelders fietsen om de stad mee door te crossen. We voelen ons op vakantie, maar toch ook heel erg thuis. En dat is nou net waar het om te doen is: mooie dingen bekijken, leuke toeristische dingen doen, maar ook een beetje voelen hoe het is om in een ander land of andere stad te wonen. En ondertussen zit je lekker comfortabel in een goed ingericht huis.

Parijs is niet onze eerste woningruil. Twee jaar geleden zaten we twaalf dagen in Barcelona (op een prachtige plek: de Ramblas!) – en daarna nog een weekje aan de kust. Soms deden we toeristische

dingen: de Sagrada Família of Parc Güell bezoeken, naar het aquarium of het strand, maar soms zaten we lekker in ons appartement spelletjes te spelen. Ook in Parijs vind ik het fijn om niet van de ene naar de andere attractie te hollen, maar gewoon een hele dag in een park en/of een café zitten, *Le Monde* te lezen en een *café au lait* te drinken, zonder dat je het idee hebt dat je iets ‘moet’ doen of bezichtigen. Gewoon ’s ochtends croissants en baguettes halen bij de lokale boulangerie/pâtisserie. Koffiedrinken in het café om de hoek. Eten in het café ernaast. Je burens tegenkomen in de lift. Even later boodschappen doen bij de lokale *supermarché*. Met de kinderen voetballen, jeu-de-boules of tennissen in het parkje met de rackets en ballen van de dochters des huizes. (Die zijn toevallig net als mijn kinderen 10 en 13: megahandig.) Voor kinderen is het huizenruilen op zich al een avontuur. Ze vermaken zich met wat ze tegenkomen in huis: speelgoed, computerpelletjes. In Parijs vinden ze een schaakspel, dus ze spelen veel schaak. In Barcelona speelden ze op de gitaar die daar stond. Weer terug in Nederland wilden ze meteen op gitaarles, ze doen het nog steeds.

Eigenlijk heb ik het hele jaar lol van de huizenruil-site waar ik lid van ben: www.homeforexchange.com. Als ik in een slecht humeur ben, ga ik soms een beetje surfen en plaatjes kijken van bestemmingen waar ik naartoe zou kunnen: schattige visserhuisjes op Franse en Spaanse stranden, strakke appartementen in New York en Berlijn, prachtige landhuizen in Toscane of aan de Ierse kust, een buitenverblijf in Windhoek of Kaapstad, nieuwbouvilla’s in Australië en Nieuw-Zeeland. Mijn slechte humeur verdwijnt dan als sneeuw voor de zon. Je krijgt het hele jaar door verzoeken: uit steden als Londen (heel soms), Parijs (vaak!) of Kaapstad. Soms uit overzeese gebieden als Azië en Amerika. *En heel regelmatig mailen Australiërs en Nieuw-Zeelanders. Die blijken vaak Henk of Tilly te heten en schrijven in gebrekkig Nederlands dat ze dertig jaar geleden zijn geëmigreerd en ‘so graag nog eens de Holland willen visiten’ – voor een maandje of twee, drie.* De ruil met Parijs is zo geregeld. Er staan wel duizend appartementen in en rond de stad op de site. Dertig woningeigenaren hebben aangegeven naar Amsterdam te willen, ik verstuur mails naar de huizen die me bevallen. En waarvan de bewoners geen katten of honden hebben, want zowel ik als mijn zoon zijn allergisch. Ik heb al snel ‘beet’: een familie met een kindje van 2 wil wel drie dagen ruilen. Ik wil liever een volle week – al snel komen we per mail tot een compromis: vier dagen – langer kunnen ze niet. Ook biedt zich een familie aan die de week ervoor wil ruilen. Zo zien we twee verschillende buurten. Ook leuk.

5 STAPPEN RICHTING RUILVAKANTIE

- Kies een site waar je je zou willen inschrijven
- Omschrijf je huis, buurt, land, gezinssamenstelling. Geef eventueel de landen aan waar je naartoe zou willen. Er zijn ook altijd opties als: *‘I’d like to go anywhere, surprise us’*. Leuk om te zien wat je in je mailbox gaat terugvinden.
- Kijk vervolgens bij het land waar je naartoe wilt.
- Zoek een huis dat je aanspreekt.
- Stuur de aanbieder een berichtje. In het mailcontact dat volgt, merk je snel genoeg of het mensen zijn aan wie je je huis wilt toevertrouwen.

Dat er straks andere mensen aan mijn tafel eten, in mijn bed slapen, dat vind ik niet erg. Als ik een ander daar blij mee kan maken, waarom niet? Wat ik zelf wél een nadeel vind: al maanden voor vertrek ben ik in mijn hoofd met de ruil bezig. Aan de lopende band check ik of het huis wel in orde is. Zijn er geen stopcontacten stuk, liggen er niet te veel losse snoeren, zijn de bedden wel in orde? Ik bekijk mijn eigen huis met de ogen van een buitenstaander. *Weken van tevoren begin ik met opruimen en schoonmaken.* Ik vind opeens dat de kasten uitpuilen, de fietsen nodig doorgesmeerd moeten worden, de kussens aan vervanging toe zijn. Ik gooi een vracht aan potjes weg die over de datum zijn uit de keukenkastjes. Ik zie een vlekje schimmel op het plafond in de badkamer, dus vind dat die geschrobt én gewit moet worden... Kortom: in die tijd vervloek ik mezelf echt – en vraag me af wat me in godsnaam bezielt met die huizenruil-hobby. Maar goed, alle hens aan dek dus, die laatste week voor we weggaan. En leve de huishoudelijke hulp, die ik een keer extra laat komen. Toegegeven, ik ben weleens gestrest op vakantie gegaan (liggen de sleutels op de afgesproken plek, heb ik briefjes neergelegd met instructies voor de was- en vaatwasmachine, zijn de burens ingelicht voor als zich een probleem voordoet, is het huis wel schoon genoeg, zijn de mensen straks niet teleurgesteld?). Maar aan dit geweldige nadeel kleeft natuurlijk ook één heel fijn voordeel: je komt weer terug in een geweldig schoon huis. Er even gemakzuchtig van uitgaand dat de bezoekers de muren niet hebben afgebroken, hun neus niet hebben gesnoten in de gordijnen, geen chocopasta op de bank hebben gesmeerd noch het volledige servies hebben gemolesteerd

En tja: hoe weet je dat nu eigenlijk van tevoren? Heel simpel: nooit helemaal. Het is uiteindelijk toch een kwestie van vertrouwen. Ans Lammers, eigenaar van www.homeforexchange.com: ‘Als je iemand over huizenruilen vertelt en de eerste reactie is: ‘En als ze nu je huis leegroven?’ weet je dat zo iemand niet geschikt is. Veel mensen vinden het een onprettig idee dat er iemand anders in hun bed slaapt. Als je dan vraagt of ze weleens in een hotel hebben overnacht en beseffen hoeveel verschillende mensen in datzelfde bed hebben geslapen, is het vaak even stil, haha.’ Ze weet verder niet of je een bepaald type voor huizenruil moet zijn: ‘Ik hoop nog altijd dat er eens iemand een onderzoek naar doet. De meeste ruilers hebben een eigen huis en zijn hoger opgeleid. En je moet mensen vertrouwen.’ Zelf ruilt ze al jaren van huis, samen met vriend Mark. Ze verbleven twee maanden op het Hondurese eilandje Utila, de tweede woning van een

‘De kinderen van onze ruilfamilie zijn toevallig net zo oud - handig voor fietsen en speelgoed’

Amerikaans stel uit Arizona met wie ze huizen hadden geruild.

‘Drie maanden Australië, dat is de leukste ruil die we gedaan hebben’, vertelt Ans Lammers. We zaten in het stadje Maleny in Queensland, op zo’n honderd kilometer van Brisbane. We hebben een geweldige tijd gehad. We zijn niet het hele land doorgereisd maar hebben echt drie maanden in Maleny gewoond. Prettig huis, prettige burens en via de lokale tennisclub kwamen we al snel met heel veel mensen in contact. We hadden echt het gevoel dat we daar woonden. Mark, die in die tijd al een softwarebedrijf had, ergerde zich aan de gebruiksonvriendelijkheid van huizenruilwebsites. Zijn gezeur daarover begon me zo te irriteren dat ik op een dag zei: ‘Als je denkt dat je het beter kunt, maak er dan zelf een!’ Inmiddels hebben zij en Mark al bijna vijf jaar hun eigen huizenruil-site. Mark doet de technische zaken, Ans het contact met de leden.’

‘Het is net of je er allemaal levensopties bij krijgt’, vertelt Margo de Beijer (40 jaar, webredacteur en eigenaar van de fotografiesite www.bitemagazine.net). Tot nu toe heeft ze één woningruil gedaan. ‘Vorig jaar juni werd ik 40, ik wilde graag met mijn zoons naar New York. Daar ben ik vroeger au pair geweest en ik heb er ook gestudeerd. In april schreef ik me in op een woningruilsite. Dat lukte helemaal niet: iedereen had al wat voor die zomer. Intussen kreeg ik wel allemaal aanbiedingen van anderen. Daardoor dacht ik: ik kan ook naar die stad of naar dat land! Daar had ik zelf nog helemaal niet over nagedacht. Uiteindelijk ben ik benaderd door mensen uit Malaga. We hebben drie weken heen en weer gemaaild, en zij zeiden: ‘Margo, we krijgen zo’n goed gevoel bij jou, we willen heel graag met je ruilen.’ Ja, dat vind ik wel belangrijk. Je geeft toch je leven voor een tijdje aan anderen. Ik bedoel: alles wat ik en de jongens hebben, zit in mijn huis. Mijn tip is sowieso: ruil met mensen die op je >

MI CASA ES SU CASA

Hoe werkt huizenruil? Heel simpel: je zoekt iemand met wie je voor een afgesproken periode ruilt. Jij verblijft in hun huis, zij in het jouwe. Behalve van huis kun je ook van auto ruilen tijdens de vakantieperiode. Er zijn ook mensen die een kleine boot bij de huizenruil aanbieden, of een zeiljacht, caravan of een tweede huis. In Canada, Amerika en Australië wil het nog weleens voorkomen dat mensen ook hun kampeerspullen of camper ter beschikking stellen. Leuk om uitstapjes mee te maken.

NIET VOOR DE POES

Als je huisdieren hebt en je wilt dat de ruilpartners daarop passen, geef dat dan altijd aan in je eigen 'advertentie'. Je kunt ook afspreken dat je ze onderbrengt bij familie of vrienden. Soms hebben de ruilpartners dieren. Als je daar geen zin in hebt of allergisch bent, kun je deze huizen natuurlijk beter mijden. Maar soms vinden kinderen het geweldig om tijdens de vakantie op een hond, kat of hamster te passen.

lijken in levensstijl. Ik ben zelf niet heel netjes en ik gééf daar ook niets om. Dus als ik op de site lees dat mensen heel *neat and organized* zijn ben ik al bang dat we de witte banken stuk gaan maken daar. Als je iets kiest wat bij je karakter past, hoef je je niet paniekerig in elkaars huizen te bewegen. Ons is het gigantisch goed bevallen en zij vonden het een paradijs hier. We hadden daar natuurlijk ook een heel eigen huis, met spulletjes en dvd's. Onze ruilpartners hadden allerlei kaarten en briefjes neergelegd van dingen waar we absoluut naartoe moesten. We mailden elke dag. Ze wilden bijvoorbeeld naar een Indonesisch restaurant, en dan mailden ze mij om te vragen naar welke ze moesten gaan. Ja, echt heel leuk. Ik heb nu nog steeds contact met ze.'

“Mijn’ eerste ruilfamilie is een dag eerder in Amsterdam dan ik naar Parijs kan en slapen een nacht in een hotel. Ze komen de sleutels ophalen en willen graag wat uitleg over de apparatuur: wasmachine, vaatwasser, oven. Pascale blijkt een leuke, hippe Parisienne. Ze is directeur van een basisschool, haar man Nicolas directeur van een Franse fietsbond. Hij is zó enthousiast over al die fietsers in Amsterdam, en de hele familie verheugt zich enorm op het gebruik van onze fietsen. Voor Pascale en Nicolas is het hun eerste ruil. Als we in Parijs aankomen, staat daar een groot bord in de hal: ‘Welkom, vakantie in Parijs!’ Overal in het huis hebben ze chocolaatjes neergezet. Bij ‘ruilfamilie 2’ halen we zelf de sleutels op. Toch weer spannend en leuk om te zien waar we de komende dagen zullen verblijven. Het valt zeker niet tegen: een

lichte woning met een overloop waar je de hoge woonkamer in kunt kijken.

Natuurlijk gaat er weleens iets mis. In Parijs krijg ik met de fiets van huis 1 op de laatste dag een lekke band. Mijn zoon Jordi breekt per ongeluk de standaard van de fiets van ruildochter Manon en het koffiezetapparaat loopt niet goed door. Vooral de ongelukjes met de fietsen vind ik heel vervelend. Ik heb in Amsterdam in geen twee jaar een lekke band gehad! Maar ik realiseer me dat ik er zelf mijn schouders over op zou halen en leg € 20 neer voor de reparatie. Bij het andere appartement krijg ik de stop niet meer uit het bad. Ik mail. O ja, is het antwoord, vergeten te melden dat die er niet uit kán. Het advies is met een schroevendraaier proberen de stop eruit te halen. Dat lukt, maar de schroevendraaier breekt zelf wel af. Niet erg, is het mail-antwoord. Ze zijn blij dat we weer gewoon in bad kunnen.

Je hoort nog weleens een rampverhaal. Zoals van een gezin bij wie in het ruilhuis de hamster doodging. Wat doe je dan? Er zit niets anders op dan dat soort dingen eerlijk te vertellen en vragen hoe je het goed kunt maken: net zoals je in het dagelijks leven ook doet als iets misgaat. Als we terugkomen uit Parijs in Amsterdam, blinkt ons appartement ons tegemoet. Er is niks stuk, alleen de fiets van Jordi lijkt wat afgeragd. Maar waarschijnlijk was hij dat al. We komen terug in een schoon huis dat nog steeds heel goed opgeruimd is. Als we dan nog een mail ontvangen van ruilfamilie 1 én 2 waarin ze melden dat ze een fantastische tijd hebben gehad in Amsterdam en in ons huis, weet ik het zeker: ik wil mijn leven lang huizenruilen.

Veelgestelde vragen

Moet je tegelijkertijd ruilen? Niet per se. De meeste mensen ruilen gelijktijdig, maar er zijn ook ruilers die hun tweede huis aanbieden.

Wie maakt het huis schoon? Maak hierover van tevoren afspraken. Soms kun je gebruikmaken van elkaars huishoudelijke hulp, soms spreek je af het huis zelf schoon te maken. Gouden regel is dat je het net zo netjes achterlaat als je het hebt aangetroffen.

Is een contract nodig? Niet per se, je kunt ook zelf afspraken maken. Maar je kunt ook beiden instemmen met basisafspraken. Goede voorbeelden van een basiscontract vind je op www.homeforexchange.com/sample_contract.pdf of www.homeexchange.com/gb_appendix.php#confirmation

Wat te doen met waardevolle spullen?

Tijdens je afwezigheid kun je waardevolle spullen in een afgesloten kast of berging onderbrengen. Of buitenshuis, als je je daar prettiger bij voelt. Maar, zeggen ze bij de site huizenruil.com: ‘Onze ervaring is dat dit niet nodig is. Huizenruil is gebaseerd op wederzijds vertrouwen en respect voor elkaars eigendommen.’

Als er toch iets stuk gaat, wat dan?

Meld het direct aan je ruilpartner – en bied compensatie aan voor de schade. Je kunt hetzelfde verwachten van je ruilpartner. Je

kunt eventueel ook van hem/haar verlangen dat hij een aansprakelijkheidsverzekering heeft. Over het algemeen geven verzekeringsmaatschappijen dezelfde dekking voor huizenruilgasten als voor ‘gewone’ gasten. Ook bij een autoverzekering geldt voor ruilers dezelfde dekking als bij het uitlenen van je auto aan een willekeurige andere bestuurder. Ga de voorwaarden na bij je verzekeringsmaatschappij. Soms bieden huizenruisites collectieve verzekeringen aan.

Hoeveel bespaar je? Een vakantie in een luxe hotel, waarbij je dagelijks in een restaurant eet, kost vaak duizenden euro’s. Maar ook een eenvoudige stacaravan of huurtent op een camping in Spanje of Frankrijk kost al snel honderden euro’s per week. Toch is het geld niet de belangrijkste reden waarom mensen voor huizenruil kiezen. Belangrijker is de ervaring een land ‘van binnenuit’ te leren kennen in plaats van mee te gaan in het massatoerisme.

Hoe lang duurt een gemiddelde ruilvakantie? De meeste mensen ruilen één tot drie weken. Maar een lang weekend kan natuurlijk ook. Een overzeese ruil duurt vaak iets langer. Soms zoeken mensen woonruimte voor een half jaar. Leuk als je niets hebt wat je in je woonplaats houdt. <<

IEDER Z'N SITE

Er zijn verschillende sites, lidmaatschap varieert van € 50 tot ongeveer € 95 per jaar. Soms is het goedkoper een abonnement voor langere tijd te nemen, 3 jaar bijvoorbeeld.

www.homeforexchange.com

www.intervac-homeexchange.com

www.huizenruil.com

www.holidaylink.com

www.homelink.org

www.another-home.com